

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **H. M.**, narozená „X“, státní příslušnost Arménská republika,
bytem „X“,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2016, č. j. MV-52148-3/SO-2014,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 29. 9. 2016, č. j. MV-52148-3/SO-2014, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

orgán I. stupně“), ze dne 12. 3. 2014, č. j. OAM-56470-15/DP-2013, kterým nebyla žalobkyni prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky dle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Žalobkyně se současně v žalobě domáhala toho, aby soud zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně nejprve podrobně rekapitulovala průběh správního řízení. Dále uvedla, že nezákonnost rozhodnutí žalovaného spatřuje v účelovém výkladu zákona o pobytu cizinců, v diskriminačním výkladu, nepřezkoumatelnosti, opomenutí zásady přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců, nesprávnosti správního uvážení v rámci rozhodování, nesprávném hodnocení důkazů a porušení předpisů o dokazování ve správním řízení a zásahu do lidských práv. Namítla, že se správní orgány při aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců blíže nezabývaly druhem zaměstnání, které žalobkyně pro společnost SERDŽO s. r. o. vykonávala. Žalobkyně jako obchodní zástupkyně musí osobně komunikovat s klienty společnosti v zahraničí, zejména v Arménské republice, a proto musela v rozhodné době předchozího dlouhodobého pobytu pobývat převážně v zahraničí. Konstatovala, že pracovní smlouva na uvedené nereagovala z toho důvodu, že podle platného pracovního práva v České republice nešlo sjednat pracovní poměr tak, že by místo výkonu práce bylo v zahraničí, a tak se zaměstnavatel žalobkyně přidržel obvyklého výkladu pracovněprávních předpisů a místo výkonu práce nechal v sídle rodinné společnosti SERDŽO s. r. o., kde žalobkyně vykonávala svou činnost pro společnost v České republice.
3. Namítala, že použitý výklad správních orgánů byl diskriminační a neadekvátní. Zdůraznila, že je výlučným právem zaměstnavatele, aby bez nátlaku orgánů správní moci rozhodl o tom, jakým způsobem bude své zaměstnance zaměstnávat a určil jim místo a způsob výkonu práce, přičemž je povinností zaměstnance práci pro svého zaměstnavatele dle pracovní smlouvy vykonat. Z výše uvedeného pro napadené rozhodnutí dle žalobkyně vyplývá, že je v rozporu se zásadou legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a zároveň je rozhodnutím diskriminačním a nepřezkoumatelným, neboť žalovaný neuvedl jedinou úvahu o tom, proč musí být místo výkonu práce výlučně v České republice, a ne v zahraničí.
4. Žalobkyně nesouhlasila s hodnocením žalovaného, který zkoumal nepřítomnost žalobkyně v České republice pouze k datu podání žádosti. Žalovaný si snadno mohl opatřit novou zprávu o jejím pobytu na území k datu svého rozhodnutí a toto neučinil a jen formálně převzal zjištění správního orgánu I. stupně. Žalobou napadené rozhodnutí tudíž nezkoumalo, zda žalobkyně následně po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezačala účel pobytu svou přítomností na území České republiky plnit. Podle názoru žalobkyně měl žalovaný přihlídnout ke změně skutkového stavu, k němuž došlo v průběhu téměř tří let probíhajícího odvolacího řízení. K otázce, k jakému okamžiku má být zkoumán rozhodný skutkový stav ve správním řízení, odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 24/2011-79.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Dále poukázala na to, že se správní orgány zaměřily na nesprávné skutečnosti při posuzování naplnění účelu předchozího pobytu ze strany žalobkyně, neboť otázka plnění účelu pobytu se má zaměřit na výkon pracovní činnosti ze strany žalobkyně, nikoliv na celkovou dobu pobytu na území České republiky. Uvedla, že účelem pobytu není pobyt samotný, nýbrž účel, pro který byl pobyt povolen. Upozornila na to, že zákon o pobytu cizinců výslovně vždy příslušný druh povolení k dlouhodobému pobytu označuje jako povolení za určitým účelem (např. „za účelem společného soužití rodiny“). Právě plněním tohoto účelu se dle žalobkyně měly správní orgány zabývat, jak se stalo např. ve věcech, o nichž rozhodoval Nejvyšší správní soud v rozsudcích č. j. 7 As 82/2011-81, č. j. 9 As 80/2011-69, č. j. 4 As 165/2013-50 a č. j. 3 As 15/2012-29. Konstatovala, že pobyt na území České republiky během dvouletého období v celkové délce toliko 75 dnů není sám o sobě jiným závažným důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.
6. Dále namítala, že ve správním řízení byla porušena zásada přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Uvedla, že má v České republice svého manžela a syna, pracuje pro společnost SERDŽO s. r. o. jako obchodní zástupkyně a očekává narození vnučky v České republice. Žalobkyně má v České republice úzké přátelské vazby a je ve společnosti plně integrována. Zdůraznila, že vydaná rozhodnutí správních orgánů na zásadu přiměřenosti odpovídajícím způsobem nereagují, správní orgány osobní status žalobkyně nezkontrolovaly, a tím porušily ustanovení zákona o pobytu cizinců, správního řádu i Listiny základních práv a svobod a čl. 8 a 12 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný k namítanému nesprávnému výkladu pojmu jiná závažná překážka a neplnění účelu odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 9 A 66/2010-50. Dále uvedl, že účel pobytu zaměstnání není fakticky možné plnit mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání ani mimo území České republiky [s výjimkou případů výslovně předpokládaných zákonem č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), např. služební cesty]. Jelikož se žalobkyně zdržovala po převážnou dobu svého posledního povoleného pobytu uděleného na období od 24. 11. 2011 do 23. 11. 2013 na území Arménské republiky, tj. mimo místo výkonu své práce, přičemž vážné důvody prokázala pouze po dobu 15 dnů, neplnila po převážnou dobu účel povoleného pobytu zaměstnání, což v souladu se soudní judikaturou zakládá závažnou překážku pobytu na území podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Na podporu svého závěru citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 80/2011-69. Žalovaný podotkl, že se správní orgány zabývaly přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně dostatečně a skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí nebyly správními orgány zjištěny.

Správní spis

8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 19. 11. 2013 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. K žádosti žalobkyně doložila pracovní smlouvu ze dne 14. 11. 2013 se společností SERDŽO s. r. o., podle které je její pracovní pozice vymezena jako dělnice

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

s místem výkonu práce v provozovně zaměstnavatele. Podle rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem ze dne 5. 11. 2013, č. j. MPSV-UP/10431221/13/AIS-ZAM, bylo žalobkyni prodlouženo povolení k zaměstnání na dobu od 24. 11. 2013 do 23. 5. 2014, a to u společnosti SERDŽO s. r. o. s druhem práce nákupčí (33230). Z kopie cestovního dokladu žalobkyně soud zjistil, že žalobkyně opustila území České republiky v období od listopadu 2011 do listopadu 2013 ve dnech od 16. 11. 2011 do 30. 12. 2011, od 25. 1. 2012 do 17. 3. 2012, od 28. 3. 2012 do 29. 5. 2012, od 3. 6. 2012 do 28. 6. 2012, od 6. 7. 2012 do 14. 1. 2013, od 30. 1. 2013 do 21. 3. 2013 a od 31. 3. 2013 do 18. 11. 2013; žalobkyně tak za dobu dvou let pobývala na území České republiky 75 dnů. Dne 12. 3. 2014 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí č. j. OAM-56470-15/DP-2013, kterým nebyla žalobkyni prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že žalovaný neuvedl jedinou úvahu o tom, proč musí být místo výkonu práce výlučně v České republice, a ne v zahraničí. Žalovaný k tomu v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (srov. odst. 3 na straně 5) uvedl, že v pracovní smlouvě ze dne 14. 11. 2013 i v povolení k zaměstnání bylo místo výkonu práce žalobkyně specifikováno na adrese „X“. Žalovaný pak dále konstatoval, že účel pobytu není fakticky možné plnit mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání, tedy mimo území České republiky, a jelikož žalobkyně po převážnou dobu svého posledního povoleného pobytu pobývala na území Arménské republiky, neplnila po převážnou dobu účel povoleného pobytu spočívající ve výkonu konkrétního zaměstnání na adrese „X“. Žalovaný dle soudu v odůvodnění rozhodnutí přezkoumatelným a zcela

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dostačujícím způsobem odůvodnil, z jakého důvodu musí být místo výkonu práce v České republice, a nikoli v zahraničí. Námitka žalobkyně proto není důvodná.

13. Žalobkyně správním orgánům vytýkala, že v jejím případě nesprávně posoudily porušení účelu pobytu jako závažnou překážku pobytu cizince na území.
14. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.*
15. Podle § 35 odst. 3 téhož zákona *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
16. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
17. Podle § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
18. Soud zdůrazňuje, že zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011–81, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Je přitom věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí, či nepustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po níž jí byl vstup a pobyt povolen (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008–45, a usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04). Účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, tudíž musí být skutečně naplněn. Pro posouzení, zda cizinec porušil podmínku plnění účelu pobytu, je nutné hodnotit konkrétní skutkové okolnosti; zejména rozsah období, kdy tento účel nebyl plněn, a důvody tohoto neplnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012–29). Za závažnou překážku prodloužení pobytu cizince je pak třeba považovat situaci, kdy účel pobytu nebyl plněn po „většinu doby“ povoleného pobytu (viz např. rozsudek ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014–35). V rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 Azs 105/2014–46, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*již krajský soud správně poukázal na to, že cizinec musí plnit účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu. Smyslem prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je zajištění dalšího legálního pobytu cizince na území České republiky, a to při pokračování v účelu, pro který mu bylo pobytové oprávnění uděleno. Správní orgán proto musí při posuzování žádosti o prodloužení tohoto pobytu přiblížit k tomu, zda cizinec, který získal povolení k pobytu k určitému účelu, tento jím deklarovaný účel náležitě využívá. Pokud cizinec nenaplňuje účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu na území České republiky, je na místě jeho žádosti o prodloužení pobytu nevyhovět.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. Žalobkyně by si měla rovněž uvědomit, že zákon o pobytu cizinců stojí na premise, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, má povolení k příslušnému a jím deklarovanému účelu náležitě využívat. V opačném případě totiž cizinec neplní jím deklarovaný účel; pokud by taková skutečnost byla zřejmá již při podání žádosti o udělení povolení k pobytu, nebylo by cizinci příslušné povolení vydáno. Soud proto považuje závěr žalovaného o tom, že pokud žalobkyně nenaplnila na území České republiky účel, pro který jí bylo uděleno povolení k pobytu, je namístě jí toto povolení k pobytu na území České republiky neprodloužit, za naprosto správný.
20. Žalovaný zcela správně poukázal na to, že žalobkyně za dobu od 24. 11. 2011 do 23. 11. 2013, tj. za dobu platnosti předchozího povolení k dlouhodobému pobytu, pobývala na území České republiky toliko 75 dnů a že místo výkonu práce žalobkyně bylo v sídle jejího zaměstnavatele, u něhož byla zaměstnána i v předchozím období. Žalovaný pak dospěl ke správnému závěru, že účel pobytu spočívající v zaměstnání není fakticky možné plnit mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání, a pokud žalobkyně po převážnou dobu svého posledního povoleného pobytu pobývala na území Arménské republiky, nemohla plnit po převážnou dobu účel povoleného pobytu spočívající ve výkonu konkrétního zaměstnání na území České republiky. Tyto závěry správních orgánů odpovídají výše citovaným ustanovením zákona o pobytu cizinců, jakož i shora zmíněné judikatuře Nejvyššího správního soudu. Soud se po zhodnocení skutkových okolností projednávané věci tedy shoduje se správními orgány v tom, že žalobkyně porušila podmínku plnění účelu pobytu, a v jejím případě tak existovala překážka prodloužení doby platnosti jejího dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání. Z tohoto důvodu jsou nedůvodné i její námitky, že žalovaný měl zkoumat, zda žalobkyně následně po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezačala účel pobytu plnit, neboť správní orgány se musely zabývat pouze tím, zda žalobkyně plnila na území České republiky účel, pro který jí bylo uděleno povolení k pobytu, a zda splňuje podmínky pro prodloužení pobytu za stejným účelem pobytu. Soud dále zdůrazňuje, že z obsahu správního spisu neplyne, že by po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně došlo k jakékoli změně skutkového stavu, a proto je neopodstatněná též námitka žalobkyně spočívající v tom, že měl žalovaný přihlédnout ke změně skutkového stavu, kterou žalobkyně navíc nijak nekonkretizovala, a opatřovat si z tohoto důvodu novou zprávu o jejím pobytu. Soud k tomu dodává, že žalobkyně v odvolání nenavrhla, aby žalovaný provedl důkaz novou zprávou o jejím pobytu, a i z tohoto důvodu nemohla žalovanému vyvstat v řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu povinnost vyžádat si uvedenou zprávu.
21. Soud dále konstatuje, že žalobkyně podle předložené pracovní smlouvy měla vykonávat práci v pozici dělnice, ačkoliv dle povolení k zaměstnání byl druh práce, kterou měla pro svého zaměstnavatele konat, vymezen jako nákupčí. Z toho lze usuzovat na to, že žalobkyně u svého zaměstnavatele působila v jiné pracovní pozici, než pro kterou jí bylo uděleno povolení k zaměstnání. I v tom by bylo možné shledat porušení účelu dlouhodobého pobytu, neboť cizinec může vykonávat jen takový druh práce, pro nějž mu bylo uděleno povolení k zaměstnání (k tomu srov. např. § 92 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů). Dále soud doplňuje, že není pravdou, jak tvrdí žalobkyně v žalobě, že by u svého zaměstnavatele byla zaměstnána jako obchodní zástupkyně, nýbrž měla, jak plyne z žalobkyní předložené pracovní smlouvy ze dne 14. 11. 2013, pracovat jako dělnice. I z tohoto úhlu pohledu soud neshledává

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

případnou její argumentaci, že jako obchodní zástupkyně je zaměstnavatelem vysílána na služební cesty do zahraničí, zejména do Arménské republiky, neboť musí komunikovat se zahraničními klienty zaměstnavatele.

22. I v případě, že by žalobkyně skutečně v rozporu s pracovní smlouvou pracovala na pozici obchodní zástupkyně, je třeba zdůraznit, že to neznamená, že by tato skutečnost mohla odůvodnit převážný pobyt žalobkyně v Arménii, a tedy že by její převážný pobyt v Arménské republice nebyl překážkou pro prodloužení dlouhodobého pobytu. Podle § 42 odst. 1 zákoníku práce platí, že *pracovní cestou se rozumí časově omezené vyslání zaměstnance zaměstnavatelem k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce. Zaměstnavatel může vyslat zaměstnance na dobu nezbytné potřeby na pracovní cestu jen na základě dohody s ním. Zaměstnanec na pracovní cestě koná práci podle pokynů vedoucího zaměstnance, který ho na pracovní cestu vyslal.* V rozsudku ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 As 48/2013-46, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že cizinec může být vyslán na pracovní cestu i mimo místo výkonu práce, které má uvedeno v povolení k zaměstnání, takové vyslání ale musí svým obsahem skutečně odpovídat pracovní cestě. Jinými slovy, prostřednictvím pracovní cesty nelze zastírat faktický výkon práce cizince na jiném místě, než v místě uvedeném v povolení k zaměstnání. Pracovní cesta musí být časově omezená a nesmí znamenat dlouhodobou (fakticky trvalou) změnu místa výkonu práce. Maximální dobu trvání pracovní cesty právní předpisy neomezuji, zákoník práce pouze stanoví, že jde o „dobu nezbytné potřeby“.
23. Z uvedeného plyne, že cizince na pracovní cestu nelze v žádném případě vysílat dlouhodobě či pravidelně, a zneužívat tak pracovní cestu k obcházení místa výkonu práce uvedeného v povolení k zaměstnání. Je-li navíc od samého počátku zřejmé, že charakter práce, kterou má cizinec vykonávat, bude předpokládat častý pobyt cizince v zahraničí, nelze povolení pro místo výkonu práce obcházet prostřednictvím opakovaného vysílání cizince na pracovní cesty. Dlouhodobý či pravidelně se opakující výkon práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání či zásadní změna druhu povolené pracovní činnosti tedy nepochybně nemohou být hodnoceny jinak, než jako výkon práce v rozporu s povolením k zaměstnání. Jak plyne ze správního spisu – a žalobkyně tato zjištění nijak nezpochybnila – žalobkyně cestovala výhradně do Arménie, a to zcela pravidelně a na dlouhou dobu, která převyšovala i dobu 6 měsíců nepřetržitého pobytu v Arménii (např. od 6. 7. 2012 do 14. 1. 2013 a od 31. 3. 2013 do 18. 11. 2013). Služební cesty žalobkyně tedy nelze hodnotit jako ojedinělé, nýbrž jako pravidelné a ve svém důsledku znamenající dlouhodobou (fakticky trvalou) změnu místa výkonu práce. Nutno dále zdůraznit, že v případě pracovních cest žalobkyně by nebyla splněna ani základní podmínka, a to jejich krátkodobost. Za této situace shledává soud námitky žalobkyně, že do Arménie byla zaměstnavatelem vysílána na pracovní cesty, jako nedůvodné a její argumentaci jako ryze účelovou, snažící se zakrýt flagrantní porušení účelu jí uděleného povolení k dlouhodobému pobytu.
24. Zcela nedůvodná je námitka žalobkyně, že je výlučným právem zaměstnavatele, aby bez nátlaku orgánů správní moci rozhodl o tom, jakým způsobem bude své zaměstnance zaměstnávat a určil jim místo a způsob výkonu práce, přičemž je povinností zaměstnance práci pro svého zaměstnavatele dle pracovní smlouvy vykonat. Žalobkyně by si měla především uvědomit, že zaměstnavatel jí jako cizince může zadávat práci pouze v místě výkonu práce a v rámci druhu práce, pro které jí bylo vydáno povolení k zaměstnání. Uvedené rozhodnutí tedy není z tohoto důvodu v rozporu se zásadou legitimního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

očekávání a není diskriminační, neboť takto jsou povinnosti vymezeny všem cizincům bez ohledu na pohlaví, věk, rasu apod.

25. Správní orgány se rovněž zabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Shledaly přitom, že jejich rozhodnutí nebude zasazeno do rodinného a soukromého života žalobkyně, a napadená rozhodnutí proto nejsou z tohoto hlediska nepřiměřená. Soud ve shodě se závěry správních orgánů rovněž konstatuje, že i v případě neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání a využití možnosti udělení krátkodobých (případně dlouhodobých) víz bude žalobkyni v podobném rozsahu zachován kontakt s manželem a synem, popřípadě s jejími přáteli. Správní orgány rovněž správně zohlednily, že žalobkyně po dobu platnosti posledního povoleného dlouhodobého pobytu pobývala na území České republiky pouze 75 dnů, což intenzitu dopadu rozhodnutí správních orgánů do jejího soukromého a rodinného života významně snižuje. Správní orgány se rovněž zabývaly vazbami žalobkyně na území Arménie, kde žije její dcera, jak žalobkyně sama uvedla v žádosti. Soud tedy k závěru správních orgánů, že převážil veřejný zájem na tom, aby na jejím území pobývali pouze cizinci, kteří respektují zákony a povinnosti jim uložené, nemá žádné výhrady. Správní orgány na zásadu přiměřenosti podle soudu odpovídajícím způsobem reagovaly, zkoumaly osobní status žalobkyně a neporušily příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců, správního řádu, Listiny základních práv a svobod ani čl. 8 a čl. 12 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. I tato námitka je proto nedůvodná.
26. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, navíc je ani nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. července 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)